

ĐÓNG CỬA NGÀY THỨ BA

ĐÔNG CỬA NGÀY THỨ BA

Tác giả: Kees van der Wal

Thiết kế bìa: Kim Khanh

ISBN: 9789464657371

Tiểu thuyết trinh thám

Tất cả nhân vật, quan hệ và tình tiết được đề cập trong quyển sách này đều là hư cấu. Sự đồng cảm với các nhân vật, các mối quan hệ và tình huống hoàn toàn là ngẫu nhiên. Một số tên được sử dụng trong cuốn sách gốc tiếng Hà Lan đã được thay đổi hoặc dịch sang tiếng Anh để dễ đọc hơn

Không được sao chép bất kỳ nội dung nào của ấn phẩm này bằng cách in, photocopy, đánh máy lại hoặc dùng bất kỳ phương tiện nào khác mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của nhà xuất bản.

Copyright © 2022 Walkees

Mục lục

Lời giới thiệu	7
Ngày mà mọi thứ đều thay đổi	1
Bí ẩn trở nên cảm nhận được	7
Trò chơi bắt đầu.....	14
Một biểu hiện quấy rối.....	22
Ngày thứ ba đầu tiên của trò chơi.....	29
Đám tang có một cái đuôi.....	47
Hành động hơn là lời nói.....	57
Abe là Con Rắn?.....	67
Một đêm không ngủ.....	75
Manh mối đầu tiên.....	85
Một cuộc phiêu lưu buổi tối có kết quả	92
Tiến triển	103
Một con rắn hoảng sợ	112
Một đêm căng thẳng	122
Cuộc trốn chạy tuyệt vọng cuối cùng?	134
Đơn giản là chưa dừng lại.....	144
Huynh đệ tương tàn?.....	159
Nỗ lực cuối cùng trong tuyệt vọng?	172
Một ngày thứ ba không quên.....	179

Lời giới thiệu

Mỗi ngày, từ 5 giờ chiều đến 9 giờ tối, quán bar ‘Whites’ chật kín khách đủ mọi thành phần.

Mọi người ở mọi lứa tuổi, cả già lẫn trẻ, đều có thói quen kết thúc một ngày của mình ở đó. Sinh viên, doanh nhân, công nhân, cả những người đang thất nghiệp sống bằng trợ cấp hoặc làm việc tự do. Hỗn tạp các cuộc trò chuyện trong quán bar và nhiều người nghĩ rằng họ biết rõ về người khác, nhưng không phải vậy. Một ngày nọ, một trong những khách quen chết trong một vụ tai nạn. Bốn ngày sau, một người khách khác của quán rượu tự tử và bốn ngày sau đó là một vụ giết người. Khởi đầu của trò chơi mèo vờn chuột. Khởi đầu chuỗi ngày đầy sợ hãi, đổ ky, buộc tội, dối trá và lừa lọc. Ai là kẻ sát nhân? Một người đàn ông hay một người phụ nữ? Là khách của quán bar hay là nhân viên của quán? Tiếp theo đó là những bức thư nặc danh và những sự cố bí ẩn. Tất cả bỗng chốc biến thành một trò chơi, một trò chơi dành cho tất cả mọi người, nhưng đặc biệt là đối với kẻ giết người. Người chiến thắng có thể vạch mặt được kẻ giết người và sẽ ngăn được đổ máu. Nhưng, trước khi làm được điều đó, trước khi những bí mật được phơi bày, mọi cái chết hoặc án mạng đều gây ra sự hoài nghi lên những khách hàng quen của quán. Nhưng những sự thật kinh tởm và trần trụi đã được phơi bày khi thủ phạm cuối cùng cũng bị vạch mặt. Là ai vậy? Một vị khách của quán bar hay sao? Hay là một nhân viên của quán? Hay là chính thủ phạm? Như đã nói: sợ hãi, căng thẳng, đổ ky, buộc tội, dối trá và lừa lọc nhưng cũng khôi hài, tình đồng đội và một tình yêu ẩn giấu.

Một câu chuyện với quá nhiều bí ẩn và nhiều tình tiết, sẽ đặt ra một câu hỏi cho người đọc, liệu kẻ giết người là ai, hay rốt cuộc sau tất cả chỉ là ai đó đã quá quen?

Ngày mà mọi thứ đều thay đổi

Hey Abe! Anh nghe gì chưa? Little Pete chết rồi. Bị giết trên đường cao tốc băng ngang, gần chỗ cái ao.”

Abe, người pha chế rượu, ra hiệu bằng mắt rồi hắng giọng, hắt đầu. Jake, người vừa bước vào báo tin, hiểu ẩn ý và nhìn sang người đàn ông đang ngồi ở phía bên kia quầy bar hình chữ U. Đó là Karl, bạn của Little Pete vừa được nhắc đến. Jake, người bưu tá, thường là khách hàng đầu tiên hàng ngày của quán rượu, thấy Karl đang ngồi gục đầu kính trể xuống. Karl cũng không buồn kéo kính lên và dường như không quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh nữa, thậm chí dường như cũng không nghe thấy lời của Jake. Lúc bấy giờ Jake đang đứng đối diện với Abe ở quầy bar, Jake đứng trước quầy còn Abe ở phía sau quầy. Người bưu tá rướn đến gần Abe rồi thì thầm.

“Anh ấy đang làm gì ở đây vậy? Ảnh tới lâu chưa? Tôi nghe nói chuyện xảy ra hồi sớm, ngay lúc trời vừa sáng. Thật lạ là sao Little Pete lại có mặt ở đó vào giờ đó, anh có nghĩ vậy không?” Abe ngắt lời anh ấy. “Ừ, tôi cũng chẳng biết, anh ấy đã đứng chờ sẵn khi tôi mới mở cửa lúc 10 giờ, rồi tới ngồi ở quầy bar, gọi một ly bia, rồi khi tôi đặt ly bia trước mặt thì ảnh cứ nhìn chăm chăm vô đó tới giờ. Ảnh chưa nhấp ngụm nào mà cũng chưa nói câu nào hết. Tôi đã biết chuyện xảy ra rồi. Suzanne có gọi kể tôi nghe. Cô ấy nghe người hàng xóm nói, người này nghe người ta khác nhau khi anh ấy phải dùng xe ở đó chờ thông đường về nhà sau ca làm đêm.

Mà thôi giờ mình đừng nói chuyện đó nữa đi Jake. Để Karl yên đi. Chừng nào muốn thì ảnh sẽ nói”. Jake nhún vai rồi thở dài. “Được rồi, tôi sẽ không nói nữa. Cho tôi một ly bia đi, tôi cần phải định thần lại đây”.

Nói rồi anh ấy ngồi vào chỗ quen thuộc của mình ở quầy bar, phía ngoài cùng bên phải, gần lối đi vào nhà bếp.

Quán rượu được trang trí rất khéo léo. Khi bước vào quán rượu, cạnh dài nhất thật ra là chiều rộng của quán với quầy bar đặt ngang phía trước bức tường. Một quầy bar hình chữ U, với cạnh cong bên trái và cạnh mở ở bên phải đối diện với lối vào nhà bếp, và ngay trước đó là có thể rẽ sang phải để vào nhà hàng. Ở cạnh bên của quầy bar chỉ có một dãy bàn và ghế đặt trước cửa sổ, còn ở góc cong của quầy bar là một không gian có phần lớn hơn với nhiều bàn ghế. Quán rượu không rộng lắm, sức chứa khoảng năm mươi người, tại quầy bar còn có chỗ cho hai mươi người nữa, nhưng lúc đông khách thì nhiều người chọn đứng chỗ quầy bar cạnh hay phía sau những người khác. Nói chung, quán rượu có thể phục vụ lên đến một trăm người. Nó thuộc sở hữu của hai anh em. Abe, người anh phục vụ như một bartender và quản lý nhân viên nhà hàng, và người em Pier điều hành nhà bếp và lo việc quản lý. Họ thuê một đầu bếp toàn thời gian và một người phụ bếp cùng ba nữ phục vụ bán thời gian, trong đó Suzanne thực sự có thể được coi là toàn thời gian. Suzanne vừa bước vào quán. Đã mười một giờ, đã đến giờ chuẩn bị cho bữa trưa. Nhưng tất nhiên, cô ấy cũng ngay lập tức bắt đầu nói về Little Pete, tuy nhiên cô ấy chú ý ngay đến Karl nên tiến lại gần Abe, anh vẫn đang đứng ở chỗ cũ đang cố nhớ xem vừa này mình đang làm gì. "Karl đang làm gì ở đây vậy? Chuyện xảy ra với Little Pete thật là khủng khiếp. Hàng xóm của tôi nhìn thấy ảnh nằm đó, chết rồi, khiếp lắm. Karl có nói gì không?" Abe lại thở dài. "Không, không nói gì. Ảnh chỉ ngồi đó, nhìn chằm chằm vô cái ly của ảnh và hầu như không cử động. Nhưng mà để ảnh yên đi.

Anh ấy cần được yên tĩnh, có thể ảnh không dám ở nhà lúc này. Mình đừng quấy rầy anh ấy nữa, cứ làm việc của mình thôi. Tôi nghĩ chiều nay quán sẽ đông khách đó. Xem tôi nói đúng không nha, bốn giờ chiều nay chỗ này sẽ chật cứng và mọi người sẽ chỉ bàn luận một chủ đề thôi."

Suzanne lắc đầu miễn cưỡng rồi đi vào nhà bếp, nơi Pier và nhóm phụ bếp của anh ấy đang chuẩn bị bữa trưa như thường lệ.

‘Krimpen at the IJssel’, một ngôi làng khá lớn ở gần Rotterdam. Với hai mươi nhà thờ của mười hai giáo phái, Krimpen at the IJssel ban đầu là một ngôi làng rất sùng đạo. Nhưng hiện trạng bây giờ đang thay đổi nhanh chóng, một phần do lượng người nhập cư và do ảnh hưởng của thời gian. Do ngôi làng khá lớn nên có nhiều trung tâm mua sắm trải dài trên suốt ngôi làng. Trong đó có Crimpenhof là trung tâm mua sắm lớn nhất trong làng, tiếp theo đó là các trung tâm nhỏ hơn, chẳng hạn như The Terp, Stad en Landschap và The Korf.

Korf là nơi có quán rượu nhỏ nằm ở phía ngoài của trung tâm mua sắm.

Bây giờ là 11 giờ rưỡi, thường thì khoảng nửa giờ nữa mới có những người khách đầu tiên đến ăn trưa, nhưng hôm nay một số bàn đã có người ngồi. Họ cũng chỉ nói về cùng một chủ đề, mặc dù Karl vẫn đang gục đầu xuống với cái kính trễ và dường như không nhận thấy những gì đang diễn ra xung quanh và không ai nói chuyện với anh ấy cả. Thời gian cứ thế trôi qua, bầu không khí có phần ngột ngạt, mặc dù hôm đó là thứ Tư có nhiều khách ăn trưa hơn những ngày khác.

Những vị khách quen đầu tiên của quán bar bắt đầu đến vào khoảng 3 giờ rưỡi, sớm hơn thường lệ. Đầu tiên là Charlie, một thanh niên khoảng hai mươi bốn tuổi khá giản dị, anh cứ mãi đi tìm việc, mà khi tìm được việc thì anh ta thường không làm quá hai tháng.

Charlie có suy nghĩ khác với hầu hết các vị khách nên anh nghĩ chẳng có vấn đề gì khi bước thẳng đến chỗ Karl, vỗ vai và bắt chuyện với anh ấy. Abe, người pha chế, nhìn Charlie một cách khó chịu, nhưng anh ta không để ý.

“Karl, thành thật chia buồn, anh sao rồi? Uống ly khác nha? Anh cứ nhìn chăm chăm vô cái ly này nó hư hết rồi, bỏ đi.”

Tất cả những ai nghe thấy đều bị sốc với những lời Charlie nói, mặc dù ai cũng biết ý tốt của anh ấy và thậm chí anh ấy cũng chưa biết phải cư xử thế nào mới phải với người đàn ông bên cạnh mình. Nhưng những lời anh ấy vừa nói mang lại hiệu quả khác xa hơn mong đợi. Karl ngẩng đầu lên, trước tiên là hướng mắt vào Charlie, sau đó là nhìn vào ly bia của mình, rồi lại nhìn Charlie với một nụ cười đăm chiêu. “Cảm ơn Charlie, anh nói đúng đó, ly bia này chết rồi, cũng như Little Pete vậy.” Nói rồi anh ta cúi xuống quầy bar, cầm lấy cái ly rồi đổ vào bồn rửa. “Cho tôi 1 ly khác đi, lần này tôi sẽ uống và cùng anh cụng ly với Little Pete. Anh là người đầu tiên hôm nay nói chuyện với tôi, mặc dù tôi đã ngồi đây từ mười giờ sáng nay. Lúc này đây tôi không muốn ở nhà nên tới ngồi đây. Cảm ơn anh đã bầu bạn với tôi.”

Abe trông thấy và nghe thấy hết nên bắt đầu thấy hơi ngượng rồi nhanh chóng rót hai ly bia đặt lên quầy bar trước mặt hai người đàn ông. Bây giờ thì anh hiểu Karl biết hết những gì đã xảy ra xung quanh. Frank, chủ xưởng đóng tàu lúc này cũng vừa bước vào, giúp giảm bớt áp lực cho Abe. Anh ấy ngồi xuống chỗ quầy bar, đối diện với Karl và Charlie. “Karl, chia buồn nhé nhóc. Những gì tôi nghe được thật là khủng khiếp. Tôi rất hiểu vì sao anh không muốn ở nhà lúc này. Abe, khi Karl uống hết ly này thì tôi mời ly tiếp theo nhé.” Lúc bấy giờ thì phép thuật đã bị phá vỡ, và trong một tiếng đồng hồ sau đó nhiều khách đã chủ động đến nói chuyện với Karl.

Karl cứ mặc mọi thứ xảy ra xung quanh, cứ chậm rãi uống những ly bia được mời. Đến khoảng năm giờ chiều thì quán bar đã đông nghẹt khách, với hai hàng người đứng sau lưng những khách ngồi trên ghế đầu chỗ quầy bar. Nhưng bây giờ thì khác.

Bầu không khí xung quanh vẫn rất ngột ngạt, mặc dù một số khách cũng cố phá tan sự ngột ngạt bằng cách lớn tiếng nói một tràng, hoặc bằng cách nói hoặc làm chuyện gì đó vui nhộn. Nhưng chỉ được 1 lúc và tất nhiên tất cả đều do sự hiện diện của Karl, người vẫn đang ngồi ở quầy bar và bắt đầu nói càng lúc càng nhiều. Những lúc đó mọi người trong quán lập tức im lặng lắng nghe Karl nói.

“Thôi,” Karl đứng dậy khỏi ghế và nói. “Đến lúc tôi phải về rồi. Tôi không thể ngồi đây hoài được, mà tôi cũng không muốn nữa. Bây giờ tôi uống đủ rồi; Tôi quay về ngôi nhà trống vắng đây. Tiệm cắt tóc đóng cửa rồi, ai là khách hàng của tôi thì tốt hơn hết hãy tìm cho mình một tiệm cắt tóc khác đi vì chỗ tôi sẽ không mở nữa, cho dù là đổi tên hay là sang lại cho ai.” Nói rồi, anh rời quán rượu mà không nhìn ai và không nói gì thêm, chỉ mỗi Charlie: anh vỗ nhẹ vào vai anh ấy khi đi ngang qua và nói lời từ biệt bằng ánh mắt.

Ngay khi Karl rời khỏi quán rượu, sự im lặng tan vỡ và tiếng ồn ào lại trở lại ở quầy bar, tiếng người nói chuyện, cười đùa và tán gẫu. Abe mở nhạc lên và trong vòng vài phút không khí vui vẻ hơn hẳn nhưng vẫn không như mọi khi.

Bốn ngày sau. Hôm đó là thứ bảy, cũng là ngày tang lễ của Little Pete. Mười một giờ sáng là đến giờ đưa Little Pete đến nơi an nghỉ cuối cùng và mặc dù anh ấy và bạn của mình, nói đúng ra là Karl, không có nhiều bạn bè trong quán bar, có thể là do giới tính của họ, nhưng mọi người đều có mặt. Đông, đông lắm. Có ít nhất một trăm người, và tất cả đều đi ngang qua ngôi mộ, trước tiên là bắt tay Karl và nói vài câu an ủi, sau đó lấy xẻng xúc một xẻng cát đổ lên quan tài. Một số (đa số là phụ nữ) cầm theo một bông hồng trắng và ném lên quan tài, những người khác chỉ dùng xẻng hoặc cú đầu về hướng quan tài trước khi rời khỏi nghĩa trang, nhiều người trong số họ đi thẳng tới quán rượu ‘Whites’.

Hai giờ sau thì quầy bar đã chật cứng, người bu r tá Jake bước vào và đi thẳng đến chỗ Abe đang đứng sau quầy bar. Anh ấy cứ thế xô những người ở quầy bar sang một bên và bắt đầu nói mà gần như hét, đến nỗi quán bar phải lập tức im lặng để lắng nghe giọng điệu hoảng hốt của Jake. “Ảnh tự sát rồi! Ảnh nhảy từ căn hộ! Giờ thì ảnh cũng chết luôn rồi! Ảnh nhảy theo Little Pete ngay sau khi đi đám tang về. Karl chết rồi, chết thật rồi.” Nói xong thì phải mất một lúc anh ấy mới lấy lại được bình tĩnh rồi gọi một ly bia.

Abe suýt làm rơi chiếc ly đang rót. May là anh ấy vừa định thần kịp lúc. Tiếng ồn ào trong quán rượu đã trở nên quá sức, Abe bước tới chỗ hệ thống âm thanh và tắt nó đi. Không ai để ý vì tất cả mọi người đều đang bận bàn tán và từ lúc đó trở đi, họ chỉ nói về một chủ đề là cái chết hay vụ tự sát của Karl.

Mọi người không bàn tán về việc anh ta nhảy khỏi căn hộ, mà là về hai anh chàng đồng tính chỉ là một cặp đôi chán ngắt và chưa từng mời ai ly bia nào. Ngoại trừ một người đang ngồi ở quầy bar hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ, mặt cúi gằm trên ly bia và có vẻ như không hề bị ảnh hưởng bởi xung quanh. Đó là Charlie, Charlie đơn giản.

Tất cả mọi người đều quá bận rộn với chủ đề nóng hổi của họ nên không ai để ý đến anh ta ngoại trừ Abe. Anh ấy để ý vì anh ấy nhớ bốn hôm trước, Karl cũng ngồi đó y như vậy.

Bí ẩn trở nên cảm nhận được

Lại bốn ngày sau, mười giờ sáng Thứ Tư. Abe vẫn đang chuẩn bị máy tính tiền thì có tiếng đập cửa lớn.

Đó là Jake, người bưu tá, anh ấy đập cửa mạnh và lớn tiếng gọi Abe. Người pha chế chạy đến mở cửa, Jake chạy vào quầy bar và bắt đầu hét lên đầy hoang mang.

"Coi có gì điên hơn nữa không, anh nghe gì chưa? Zipper bị giết rồi, anh bị bắn lúc đang ở chỗ kho chứa hàng để lấy đồ cho vào xe tải của mình. Tôi vừa nghe Charlie nói, anh sống ở phía trên chỗ kho chứa hàng đó. Tôi đang đi đưa thư thì bị cảnh sát chặn lại vì đường bị phong tỏa. Nên tôi gọi cho Charlie. À mà cho tôi một ly bia trước đi Abe, tôi nghe xong vẫn còn run đây. Gần đây sao có nhiều chuyện xảy ra vậy chứ?"

"Chết? Zipper? Bị giết? Thế quái nào vậy? Tôi đang trông gặp anh ấy đây. Sáng nay tôi tới đây sớm lắm. Sáu giờ rưỡi tôi đã có mặt ở đây rồi, bởi vì anh hẹn tôi sẽ đến đây lúc tám giờ. Anh cũng đi giao ở một chỗ khác gần đây nữa. Tôi còn bị bắt vì chạy quá tốc độ ở chỗ cây cầu Algera đó, thiệt tình. Anh ấy phải đổi cái máy đánh bạc đó bằng một cái khác, phải mang cái máy này đi kiểm tra. Giờ thì anh nói anh đã bị giết rồi sao? Charlie nói với anh hả? Anh có chắc mấy chuyện anh ta nói là chính xác không? Anh cũng biết Charlie đôi khi phóng đại mọi chuyện lên và thỉnh thoảng còn tưởng tượng ra chuyện nữa đó?" "Không, không", Jake ngay lập tức trả lời. "Chuyện này chắc chắn. Tôi cũng có nghe một số cảnh sát nói khi họ đứng đó để chặn mọi người.

Tôi biết chứ, và anh ấy cũng xác nhận với tôi rằng đó là Zipper, và đó là một vụ giết người tàn bạo giữa thanh thiên bạch nhật. Rồi họ còn phải đưa Charlie đến bệnh viện nữa. Anh ấy cũng bị sốc hoàn toàn. Giờ thì tôi phải lo cho tôi trước đã Abe." Nói rồi anh ấy nốc cạn ly bia của mình. "Cho tôi ly nữa đi. Tôi đã nhờ một đồng nghiệp đi đưa mấy cái thư còn lại rồi. Hôm nay tôi không có việc gì nữa". Abe cũng vậy. Anh cũng rót bia nốc cạn rồi nhanh chóng đặt chiếc ly xuống dưới vòi. Cầm hai chiếc ly trên tay, anh đi ra khỏi quầy bar đến ngồi trên chiếc ghế cạnh Jake, anh cầm một ly và đưa ly kia cho Jake.

"Đây. Còn một chuyện lạ nữa. Tôi thấy cái thư này trong túi thư của tôi. Tôi chắc chắn không có để nó vô đó. Nhìn này, chỉ có tên anh trên phong bì mà không có tem hay người gửi." Abe cũng nốc một ngụm bia lớn rồi cầm lấy chiếc phong bì, tay anh ấy run lên vì hồi hộp khi nhìn vào chiếc phong bì và đúng là chỉ thấy mỗi tên mình. "Đây là cái gì vậy? Một phong bì dày, trong này không phải là một tờ giấy. Phải là một xấp giấy trong đó. Anh không biết sao nó lại ở trong túi của anh hả? Anh có thấy chuyện này lạ không? Tôi gần như bắt đầu tin là việc này có liên quan đến vụ giết người đó. Jake, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?" Jake nhún vai và thở dài." Ừ, tôi cũng không biết nữa, mở nó ra hoặc là gọi cảnh sát, có vậy thôi. Tôi chẳng thích chuyện này chút nào, cho tôi một ly bia trước đi. À mà Pier tới chưa? Tôi vô bếp xem thử, anh uống vài hớp bia trước đi Abe."

Vài phút sau, Pier lao ra khỏi bếp và đi thẳng đến chỗ anh trai mình giờ đã quay về đứng ở quầy bar, và đã chuẩn bị sẵn ba ly bia tươi. Chiếc phong thư chưa mở đang nằm trước mặt anh ấy.

Một số khách đã đến, và Abe càng lo lắng hơn vì còn khá nhiều chuyện để nói.

Vừa đúng lúc Suzanne bước vào quán bar nên Abe ngay lập tức đứng dậy và đi về phía cô, trong khi anh bảo em trai đợi. “Uống một ly bia trước đi Pier, lát em lại thèm thôi, anh quay lại ngay.

Suzanne, gọi Jenny xem cô ấy đến giúp được không rồi nói với Bob đang trong bếp, tự sắp xếp mọi thứ nhé. Pier và tôi có chuyện cần trao đổi chút. Nhờ Jenny tiếp khách và đứng quầy bar đến lúc chúng tôi quay lại.” Anh không đợi trả lời và cứ thế quay đi. Rồi anh ấy quay về chỗ vòi bia, bảo Pier và Jake qua ngồi ở cái bàn trong góc. Anh ấy đi rót thêm ba ly bia nữa rồi cũng tới ngồi với họ. Sau khi đã rót bia, anh với lấy chiếc phong bì trên quầy bar rồi mang mọi thứ đến bàn nơi Pier và Jake đang sốt ruột chờ đợi. Khi Abe đã ngồi vào chỗ, người em trai của anh nói ngay. “Trước tiên hãy nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra vậy. Em hết biết chuyện gì luôn. Chuyện quái gì với Zipper vậy? Một trò đùa bệnh hoạn hay sao? Rồi cái phong thư đó là gì vậy?” Abe trấn tĩnh lại rồi nói.

“Không, Pier, nếu chuyện chỉ có vậy thì không phải là một trò đùa bệnh hoạn đâu. Trước hết, dường như đúng Zipper đã bị sát hại, anh nghĩ là trong lúc anh ấy đang khuân cái máy đánh bạc mới cho chúng ta vào xe tải của anh ấy. Hình như anh bị bắn. Có trời mới biết đằng sau đó là chuyện gì, anh không nghĩ ra được gì cả. Họ đã đưa Charlie đến bệnh viện, anh này sống ở tầng trên.

Chắc anh ấy chết thật rồi.” Pier ngắt lời. “Trước hết hãy mở cái phong thư đó đi. Chúng ta cần biết trong đó là gì, mở liền đi.” Abe nhìn phong thư trước mặt và do dự một lúc, nhưng rồi anh cầm nó lên và mở ra. Anh lấy một xấp giấy A-4 ra khỏi phong bì và thấy trên cùng là một lá thư gửi cho anh, Abe White. Anh đọc nó trước, rồi tiếp tục đọc những lá thư gửi cho những người khác.

“Gửi Abe White.

Gìe chắc ông đã nghe được là Zipper đã chết. Cảnh sát sẽ sớm đến thẩm vấn ông thôi. Tôi có lời nhắn gửi đến ông đây: Ông sẽ sớm tìm ra tôi thôi và thế là một trong hai chúng ta sẽ nổi tiếng, hoặc tất cả sẽ chết. Tới lúc này thì chỉ có một vụ án mạng thôi, nhưng nếu ông phạm sai lầm, sẽ có nhiều người chết nữa. Trong phong bì này ông sẽ thấy những lá thư gửi riêng đến tất cả những người tham gia trò chơi này. Nhiệm vụ là phải tìm ra tôi và báo cảnh sát, nhưng phải làm sao để họ bắt được tôi, nếu không sẽ còn nhiều người chết nữa. Ông không thể rút khỏi trò chơi này trừ phi ông chết hoặc là tôi bị bắt. Không bao giờ được tiết lộ nội dung lá thư này với cảnh sát. Nếu ông làm vậy có nghĩa là tất cả những người tham gia sẽ phải chết. Bây giờ thì cất lá thư này ở chỗ mà không ai tìm ra được, cảnh sát tới ngay đó. Tìm thời gian và địa điểm mà mấy người có thể gặp nhau và hợp tác với nhau đi. Sẽ có những lá thư khác tiếp theo nữa. Chú ý! Người nào khai ra hoặc kể với ai khác sẽ phải chết hoặc gặp thảm kịch bi đát!”

Pier là người đầu tiên cất lời trong khi lướt nhanh mắt đọc những cái tên trên những bức thư. “Đây hầu như là những vị khách quen thuộc của quán bar, hai anh em mình và nhân viên của quán. Bỏ những lá thư đó vô phong bì và mang chúng đi chỗ khác đi, nhanh lên. Trước tiên chúng ta cần lên kế hoạch để liên kết mọi người lại với nhau”. Abe bỏ tất cả mọi thứ lại vô phong bì rồi đi đến quầy bar giấu nó dưới một viên gạch trên sàn nhà. Rồi anh ấy quay lại bàn thì nghe Jake nói ngay.

“Chà, đúng lúc thật. Nhìn ra cửa kia. Mấy người đó mà không phải là thám tử thì tôi sẽ ngả mũ bái phục.” Hai người đàn ông mặc vest và áo khoác dài đứng ở quầy bar và đang nói chuyện với Suzanne, rồi cô ấy chỉ về hướng bàn của họ. Hai người đàn ông đó liền bước đến bàn của họ. “Cho hỏi hai anh là Abe và Pier White phải không?”

Tôi là Plat, thám tử Plat, còn đây là đồng nghiệp của tôi, thám tử Berkwood. Chúng tôi muốn hỏi hai anh vài câu liên quan đến vụ sát hại Anh Cor Ritskes vừa xảy ra vào sáng nay. Các anh có nghe về việc này chưa?"

Như mọi khi, Pier là người phát ngôn cho cả hai những lúc có mặt hai anh em. "Có, đó là lý do tại sao ba người chúng tôi ngồi đây với nhau. Jake đây đã kể với chúng tôi. Jake là người đưa thư ở khu phố này. Nhân tiện, tôi là Pier, còn đây là Abe, anh trai tôi. Chuyện là sáng nay Jake đi đưa thư thì thấy đường bị phong tỏa. Rồi anh ấy nghe được chuyện xảy ra. Cor là một người bạn tốt của chúng tôi, chúng tôi mua lại quán rượu này từ anh ấy hai năm trước. Hiện anh đang quản lý mấy cái máy đánh bạc cho chúng tôi. Anh ấy có hẹn hôm nay sẽ đến để đổi một trong mấy cái máy" Người thám tử ngắt lời. "Có, chúng tôi có biết việc này nên chúng tôi đến đây. Chúng tôi chỉ đến để kiểm tra các chi tiết. Vậy anh ấy có hẹn giờ cụ thể không, hay có ai đã liên hệ với Anh Ritskes trước tám giờ sáng nay không? Hay ngày hôm qua có liên hệ không". Pier suy nghĩ một lúc rồi nhìn Abe. "Lần cuối tôi nói chuyện với Cor là Chủ nhật tuần trước trong quán bar. Anh ấy thường đến đây vào các ngày Chủ Nhật từ năm đến bảy giờ tối. Anh có gặp thêm anh ấy lần nào không, Abe?" Abe chợt bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ khi nghe nhắc tới tên mình.

"Ừ, có, hôm qua tôi có nói chuyện điện thoại với anh ấy về cái máy đánh bạc đó. Đáng lẽ anh ấy sẽ có mặt ở đây lúc tám giờ sáng nay. Chúng tôi nói chuyện trong khoảng hai phút, có vậy thôi." Vị thám tử hỏi tiếp. "Các anh có biết thêm chuyện gì về Anh Ritskes không? Các anh có thấy công việc kinh doanh của anh ấy suôn sẻ không? Hôm qua anh ấy nói chuyện trên điện thoại thế nào?"

Tôi muốn nghe câu trả lời từ anh, anh Abe. Sao trông anh căng thẳng vậy?"